

Odmev iz Afrike

+ + + mesečnik s slikami + + +
v pospešovanje afriških misijonov.

Izdaja

Družba sv. Petra Klaverja v Rimu.

Leto XXVI.

Ljubljana 1929.

III Mh
39254

III Mh
~~39275~~

Kazalo.

Str.		Str.
	Uvodniki in sestavki.	
	Vedno naprej in navzgor! (P. Baetman, lazarist) 1	Zvonček sv. Frančiška Ksaverja (O. Theo Demont) 86
	Misijoni brez pitne vode (Marija Falkenhayn) 4	Gobavec Jožef 88
	Iz Vatikana 17	Izredna milost na priprošnje blagopok. grofice Mar. Ter. Ledóchowske. (O. Rudolf Orler) 91
	Sv. Jožef, družinski oče sv. katoliške Cerkve 19	Veliko krstno slavije 95
	Ne morem gledati otroka, kako umira 20	
	Kako moremo pomagati, da bo milijon ljudi večno srečnih? 26	Misijonski dopisi.
	Kaj priganja ljudi? (Župnik F. H.) 49	Belí očetje.
	Našim zvestim misijonskim prijateljem 74	Apostolski vikariat Bangweolo.
	„Ubogi“ pagani (Župnik F. H.) (b) 81	Kdo hoče pomagati? (Pismo o. Puetha) 38
	Povesti in popisi.	Očetje od Sv. Duha.
	Božič slepega Tetrarha (O. De Hovre) 11	Apostolski vikariat Brazzaville.
	Katoliška rokodelska šola v Somalilandiji (br. Janez) 23	Dve važni misijonski ustanovi za izpreobrnitev Kongolandije. (Pismo o. Kranitza) 9
	Krst želja (O. Jakob Cavallo) 27, 44, 58	Apostolski vikariat Gabun.
	„Največja sreča na zemlji; biti Marijin otrok!“ 41	Pismo o. Barabana 90
	O, koliko dobrega storijo katehisti! (O. Ludovik Massa) 51	Očetje družbe Jezusove (Jezuiti).
	Afriška mati je pomagala 55	Apostolski vikariat Tananariva.
	Peter Randevo vnet katehist. (O. Decés, Jezuit) 56	Cerkev sv. Petra Klaverja. (Pismo o. Falguegrettes) 67
	Zakaj misijonarji žele denarja. (O. Ferrero) 62	Sinovi presvetega Srca Jezusovega.
	Prihodnost rožnega venca. (O. Biegner) 65	Apostolska prefektura Lidenburg.
	Marija svojih ne zapusti. (škof Kampling) 77	Pismo slovenskega misijonarja Rafaela Kolenc 3
	Poganstvo umira... (O. Cardona) 79	Veselje in žalost afriškega misijonarja. (Pismo o. Bernarda) 37

Apostolski vikariat Khartum.	
Katehisti za Šiluk. (Pismo o. Fornasa)	50
Oblati Marije Brezmadežne.	
Apostolski vikariat Bazutolandija.	
Misijon dobrega Pastirja. (Pi- smo o. Guilchera)	7
Apostolski vikariat Kimberley.	
Več misijonarjev molitve. (Pi- smo o. Röhra)	34
Kdo nam bo pomagal sezidati cerkev Kristusu Kralju? (Pi- smo o. Röhra)	75
Apostolski vikariat Vindhuk.	
Ceščenje presv. Srca Jezusove- ga pri zamorcih v Južni Afriki. (Pismo o. Jož. Doh- rena)	34
Apostolski vikariat Natal.	
Dvojna božičnica. (Pismo o. Kerautreta)	84
Palotinci.	
Apostolska prefektura Osrednje Capland-ije	
Zopet korak dalje. (Pismo škofa Hennemauna)	85
Oblati sv. Frančiška Saleškega.	
Apostolska prefektura Namaland.	
Letno poročilo. (Pismo msgr. Eder)	93
Očetje Brezmadežn. Srca Mariji- nega (Scheut).	
Apostolski vikariat Zgornji Kassai (Belg. Kongo).	
Pomoč o pravem času. (Pismo o. Brandt-a)	25

Misijonska družba sv. Jožefa (Mill-Hill).	
Apostolska prefektura Buea (Kamerun).	
Vesele in žalostne novice iz apostolske prefektуре Buea. (Pismo Msgr. Rogana)	22
Očetje iz Montforta.	
Apostolski vikariat v Shire.	
Reven škof v zadregi. (Pismo škofa Auneau)	82
Misijonarji v Marianhill-u.	
Apostolski vikariat Marianhill.	
Iz misijona Triashill. (Pismo misijonarja v Marianhill-u)	52
Duhovniki Srca Jezusovega.	
Nova provinca za Kristusa Kralja. (Pismo o. Demont-a)	69
Sestre Dominikanke.	
Misijonsko poročilo neke Do- minikanke iz King Williams Town'a. (Kapska provinca)	6
Oblatinje sv. Frančiška Saleškega.	
Apostolski vikariat Reka Oranje.	
Smrtne žrtve vsled pomanjkanja vode. (Pismo s. Franč. Te- rezije)	71
Kratki misijonski dopisi.	
Stran :	40, 53
Raznovrstno.	
Uslišane molitve na priprošnje pok. grofice M. T. Ledó- chowske:	14, 16, 29, 44, 63
Dušna premija :	16, 96
Popolni odpustek:	16, 30, 48, 64, 80, 96
Misijonarjeve želje	27
Poročila Propagande	30, 80

	Str.		Str.
Zahvale in priporočila v molitvah :	30, 48, 64	kico	10
Kronika Družbe sv. Petra Klaverja	42	Sv. Jožef	19
Drobtinice in izreki:	44, 61, 94	Katoliška rokodelska šola v Somalilandiji	24
Izkaz po Družbi sv. Petra Klaverja razdeljenih misijonskih milodarov v letu 1928	73	Sv. Oče Pij XI.	33, 81 (A)
Knjige v afriških narečjih	76	Presv. Srce Jezusovo	34
Po stopinjah sv. Petra Klaverja	79	Čarovnik Nkulu pri svojih čarovnijah	47
Misijonskemu papežu Piju XI. ob Njegovi zlati maši (Pesem)	81 (A)	Devet v Afriko potujočih misijonarjev iz Evrope	49
Neverjetno a resnično!	94	Marija Terezija Ledóchowska, ustanoviteljica Družbe sv. Petra Klaverja	55
		Pogreb na Madagaskarju	60
		Kraljica sv. Rožnega venca	65
		Cerkev sv. Petra Klaverja v Tananarivi	68
		Pomožne misijonarke pri stavljenju afriških knjig	80
		Pokopališče v Afriki.	81
		Lurška katedrala med zidanjem	83

Slike.

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev	1
Vodnjak v afriškem misijonu	5
Katehist Kilijan s svojo hčer-	

Poštnina plačana v gotovini.

Leto XXVI.

Štev. 1 in 2

Januar, februar 1929

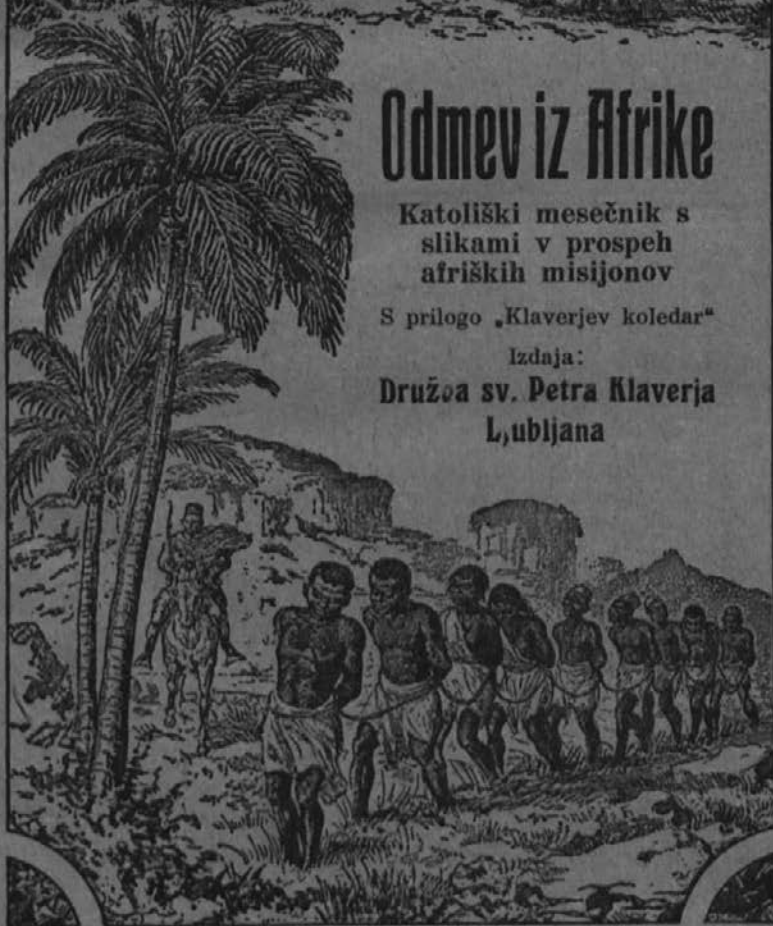
Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prospeh
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 L, 60 am. cts., 2 Š; s priložo „Klaverjev koledar“ 13 Din, 7-20 L, 80 am. cts., 2-60 Š.

Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA

LJUBLJANA, Miklošičeva cesta šte. 3.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via del' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

Vsebinska: Vedno naprej in navzgor! — Iz misijonov: Apostolska prefektura Lindenbura. — Misijoni brez pitne vode. — Misijon dobrega Pastirja. — Dve važni misijonski ustanovi za izpreobrnitev Kongolandije. — Božič slepega Tetrarha. — Uslišane molitve na priprošnjo pok. grofice M. T. Ledóchowske.

Darovi.

Od julija in avgusta 1928.

- Za afriške misijone v splošnem: Din 8.296¹⁵; L 363⁵⁰.
Za sv. maše: Din 20[—]; L 1.029⁵⁰.
Za stradajoče: Din 55[—]; L 11[—].
Za gobavce: Din 10[—]; L 50[—].
Za odkup sužnjev: Din 7.173[—]; L 290[—].
Za botrinske darove: Din 2.377[—]; L 135[—].
Za zamorčke: Din 279[—]; L 11[—].
Za katehiste: Din 222[—]; L 120[—].
Za kruh sv. Antona: 4.412³⁰; L 217[—].
Za misijonsko zvezo: Din 62[—].
Za otroško zvezo: Din 73⁵⁰.
Za mašno zvezo: Din 1.240[—]; L 173[—].
Za afriški tisk in katekizem: Din 222[—]; L 600[—].
Za določene namene: Din 805[—]; L 198⁵⁰.
Za določene misijone: Din 990[—]; L 28[—].
V čast evharističnega Zveličarja v Afriki: Din 370⁵⁰.
Za jubilejni dar sv. Očeta: Din 401⁵⁰.
Za Klaverjevo družbo: Din 60[—].
Darovi brez določila: L 138[—].
Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 128⁵⁰.
Roza Sirca, tob. tovarna, Ljubljana, 140 Din za misijone.
Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!

ODMEV iz Afrike

Katoliški mesečnik za
pospeševanje afriškega
misijonskega delovanja

Blagoslovljen po papežih Piju X.,
Benediktu XV. in Piju XI.

V zvezi z mnogimi afriškimi
misijonarji urejuje:

Klaverjeva družba

Sv. Peter Klaver

apostol zamorcev, prosi za nas!

*Vsem milim dobrotnikom in naročnikom
srečno in blagoslovljeno novo leto!*

Vedno naprej in navzgor!

Piše p. Beatman, misijonar-lazarist v Abesiniji.

Oprostite, dragi čitatelji, da prosim Vaše pozornosti za neznani oddaljeni misijon. Božje delo počasi prodira in mi potrebujemo delavcev, denarja, molitve, žrtev, ako hočemo pomagati tistim, ki se borijo daleč od nas.

Vem, da se sami zavedate dolžnosti, da je treba pomagati; in tej zavesti se ne boste odtegnili. Morda bi se pa dalo tudi v Vaši okolici nekaj doseči, ako postanete apostoli apostolov. To pa morete ob dobri volji na več načinov.

Krščanstvožbi najlepše imenovali: „Vera samopožrtvovanja.“ Lepo in resnično! Človek naj se ne zadovolji s tem, da dá od svojega izobilja, ampak tudi od tega, kar sam potrebuje. Časih pa je treba žrtvovati celo samega sebe.

Prirojena nam je želja po sreči. Pravo krščansko srce želi sreče tudi drugim.

Na svetu najdete toliko nesrečnih, toliko duš, ki Boga ne poznajo, toliko src, ki ga ne znajo ljubiti, toliko volj, ki se mu upirajo. In to je izmed največjih bolesti misijonarja, ki je postavil Bogu v službo ves svoj čas, svoje solze, svoj trud, svoje težave, svoje življenje — ako treba, svojo kri — vse in samega sebe vsega. Sam ne more več dati in dobro čuti, da njegove moči ne zadostujejo za strašne napore in da bodo omagale ter se razblinile, kakor se razblinijo valovi ob čerih. Ne bo odnehal in se sam boril nadalje, ako ne bo drugače; padel bo ob izvrševanju svoje dolžnosti. Toda to bol bo ponesel seboj v grob, da to, kar je dosegel, ni skoro nič v primeri s tem, kar je doseči želel.

Ko ste prebrali „Odmev“, Vam časih stopi pred oči slika, ki Vam pokaže milijone nevernih afriških prebivalcev, ki kličejo k Vam za pomoč. Ali ni res tako?

Vem, tudi pri Vas doma je treba pomoči; toda vero širiti, to je delo, ki gre pred vsem drugim. To je delo Izveličarja samega, za katero se je rodil in umrl. Reči Vam moram, da nas najbolj peče v srce, ko vidimo brezbriznost toliko kristjanov za vse, kar se tiče misijonov, ta brezčutnost za toliko duš, ki se pogubljuje. Vsak dan umrje približno 60 tisoč poganov, v katerih duše še ni posijal žarek s Kalvarije. Ako Vas ta misel ne gane, potem gotovo nimate srea v prsih.

Protestantovske sekte, ki jih je vse polno, si silno prizadevajo in so nam, kar moramo priznati, v veliko nevarnost. Ako se še 20 let tako širijo, nas bodo zadušile.

Njega Svetost papež Pij XI. je vzkliknil pred par leti: „Premislite, naši misijonarji so na svojem mestu pripravljani preliti svojo kri, toda podobni so armadi brez orožja in municije. Te čete so prisiljene mirovati, drugi pa hitijo na mesto, ki jim ni odločeno, da bi želi tam, kjer niso sejali. Žalostna slika! Svet naj torej čuje naš klic, da naj vsi pomagajo reševati tiste duše, ki jih je Kristus odkupil, ki pa še tavajo v zmoti in barbarstvu. Ako se le ena duša pogubi po naši brezbriznosti, le en misijonar vsled pomanjkanja sredstev delati ne more, je to za nas velika odgovornost, na katero premalo mislimo!“

Res, kristjani, ki to berete, premislite to ob nogah Križanega. Kristus je hotel umreti, da nas reši in je res umrl za blagor duš, ki se sedaj pogubljuje ne le v naši bližini, ampak tudi v daljni Afriki.

Kaka tolažba je za božje Srce, ako vidi, da se ena duša nagiba k njemu. Ali je mogoče Boga ljubiti in skoro nič ne storiti za rešitev duš, za katere je On prelihl svojo kri? Ljubezen do Boga in ljubezen do bližnjega ne smeta biti ločeni; treba je oboje združevati. Ako bližnjega ne ljubiš, tudi Boga ne ljubiš: taka ljubezen je pokvara.

Zato ob začetku leta to premislite in preudarite, kaj morete sami storiti in katere znance morete pridobiti za misijonsko delo. Ljudje navadno niso nasprotni, le premalo so jim te stvari znane, da bi se jim posvetili.

Ljubite torej misijone, ljubite duše ubogih Afričanov, ljubite jih toliko, da jih dovedete k Bogu. Ljubite pa tudi Boga toliko, da mu dovedete duš!

Iz misijonov:

Apostolska prefektura Lindenburg.

Pismo slovenskega misijonarja Rafaela Kolenc, F. S. C., vrhovni voditeljci Klaverjeve Družbe:

Oprostite, da se že zopet oglašam. Zadnjič sem Vas prosil za kako darilo za naš misijon in za eno knjigo za Velikonočni teden, bodisi latinsko-slovensko ali nemško-slovensko, ker bi jo jaz res zelo rabil. To prošnjo danes ponavljam: če Vam je mogoče, mi to knjigo preskrbeti. In tudi za drugo podporo bi prosil, če Vam je mogoče kaj darovati za naš misijon? Tukaj smo v velikem pomanjkanju z obleko in perilom, mi misijonarji sami, kot še posebno naši ubogi zamorčki. Ti revčki, kako se mi v srce smilijo; že tri leta je bila tukaj strašna suša in ljudje so prav malo pridelali. Naš misijon bi prav lepo napredoval, če bi ne bilo toliko pomanjkanja. Priložim Vam sliko od neke stranske šole, ki je bila pred dobrim letom končana. V teh treh letih, od kar smo tukaj, smo napravili v Maria Trost cerkev, šolo, hišo za dečke in eno za deklice in sedaj postavljamo bolnišnico s tremi velikimi sobami in rokodelnico, v obližju dve šoli, in sedaj pričenjamo zopet z eno, pa naši predalčki so že čisto prazni. Tudi s cerkvenimi stvarmi smo tako revni, da bi nam vse prav prišlo, kar bi nam mogli poslati. Saj sami najbolje veste, kaj je potrebno za nov misijon. — Iz Šudana smo prišli šele l. 1924. in pričeti smo morali vse na novo. Protestantje pa so že celih 35 let delali tukaj pred nami; potem si lahko mislite, kako težko je naše

delo, takorekoč sredi protestantov. Pa hvala Bogu in presv. Srcu Jezusovemu, so vendar lepi uspehi! Na Veliko noč bode precej otrok in odraslih prejelo sv. krst. Tudi protestantovske družine rade prinesejo svoje otroke v našo cerkev k sv. krstu, in tako se polagoma tudi stariši približujejo naši sv. katoliški veri.

Sedaj se pri nas počasi bliža zima. Prične se v majniku in traja do avgusta. V letu 1926. smo imeli 7° pod ničlo, to je za naš kraj že dosti. Najhujše je v juniju, in to občutimo mi tembolj, ker smo prišli večinoma iz Sudana, kjer je strašna vročina. Tudi tukaj imamo poleti (t. j. o Božiču) veliko vročino: 38 do 39 ali tudi 40 stopinj. Tako vidite imamo tudi tukaj precej mrzlo, pa nobene zimske obleke, še manj zimskega perila. No pa naj bo, enkrat nas pretresa mraz, potem pa nas pregreva sonce; vse v čast božjo in rešitev duš.

Vam, gospa grofica, se tudi prav lepo zahvalim za številke „Odmeva iz Afrike“, katere ste mi poslali.

Vas in vse misijonske dobrotnike prav lepo pozdravljajo vsi misijonarji Kongregacije Sinov presv. Srca Jezusovega, in posebno še jaz Slovenec-Dolenec

br. Rafael Kolenc, F. S. C.

Misijoni brez pitne vode.

Nedavno so prišle v našo Osrednjo hišo v Rimu štiri oblatinje sv. Frančiška Saleskega, med temi dve misijonski sestri iz Afrike, namreč sestra Frančiška Terezija iz Linza in sestra Ivana Terezija Salzmanna, iz Štajerske. Zadnji dve sta se podali na tako dolgo pot iz Južne Afrike v Rim v zadevi novicijata, ki ga nameravajo ustanoviti v svojem misijonu za sestre domačinke. Dolgo niso prinašali misijoni Namakvalandije zaželjenega duhovnega sadu; zadnja leta pa se je obrnilo na bolje. Celo poklici za samostansko življenje se množe. Posamezne so bile že provizorično sprejete. Kakor hitro bo poslopje dodelano, se bo napolnilo s kandidatinjami, ki že več let čakajo na sprejem. Naj bi ljubi bravci pripomogli, da se novicijat čim prej zgradi; deležni bodo mnogo dobrega, kar bodo novicinke in poznejše sestre storile.

Obisk nas je zelo razveselil, ker je bila sestra Salzmanna meni in mnogim našim članicam osebno znana; kajti pred 20 leti je bila pri nas v Marija Sorg na poskušnji. Srčno smo jo pozdravili. Žal, da marsikaterih, po katerih

je vprašala, ni več med živimi in počivajo na pokopališču deloma v Mariji Sorg, deloma v Rimu.

Mnogo sta vedeli povedati o trudapolnem misijonskem življenju, kakor tudi o mnogih izpreobrnitvah. Dalo se je sklepati na mnoge žrtve, ki jih prenašate. Zlasti primanjkuje vode, tako da morajo z brozgo kuhati. Kako bi bilo treba sadovnjaka; toda brez vode ga ni mogoče obdelovati. Vprašale smo, če ne bi se dal izkopati vodnjak. Gotovo, in protestanti tudi vrtajo vodnjake, ker vlada daje na razpolago stroje za vrtanje. Toda tak vodnjak stane 200 angl. funtov, katere svote pa ne more naš misijon spraviti skupaj.

Vodnjak v afriškem misijonu.

Ob slovesu smo dali sestrama nekaj denarja, seveda premalo za njih potrebe. Mislili pa smo: koliko naših bralcev in bralk je v položaju, da bodo pripomogli temu misijonu za napravo vodnjaka. Dvakrat po 20 funtov je sicer mnogo, toda mi smo hvaležni za vsak mal dar; kdor pa je premožen, bo daroval morebiti polno vsoto; saj je Bog obljubil nebesa tistemu, ki bo siromaku podal le kozarec vode.

Marija Falkenhayn.

Misijonsko poročilo

neke dominikanke iz King Williams Town-a (Kapska provinca).

Neprestana suša nam je povzročila lakoto po Južni Afriki. Od blizu in daleč prihajajo lačne žene v naš misijon v Izeli. So vitke, rujave postave z rudečimi ogrinjali preko pleč; otroke nosijo privezane na hrbtu. So poganke, a lakota jih prižene k misijonskim sestram v Izeli. Tu delajo 2 uri dnevno na polju, potem pa posedejo ob vznožju gore Amatola nasproti misijonu. Naše sestre jim dajo kruha, juhe in koruze, da lakote ne poginejo.

Že 30 let podučujemo to pleme v sv. veri. Naše sestre jezdijo na oslih k oddaljenim vasem, da jih tam podučujejo in krščujejo umirajoče. Sedem let že jezdi naša s. Kamila v spremstvu s. Andreje vsak teden štirikrat v te samotne kraje, da rešuje duše poganstva. Julija 1926 jo je osel vrgel raz sebe; padla je na kamen in si zlomila levo roko nad komolcem. Dva meseca je ležala potem v domači bolnici. Zdaj je toliko okrevala, da zopet hodi v to gorsko šolo.

Misijon med Kafri je prevzela s. Benigna. Od 15. do 30. avgusta je bilo krščenih 6 Kafrov. Nekatere je krstil P. Prendergast, druge na smrtni postelji pa s. Benigna. Odrasle pogane smemo krstiti le tedaj, ako sami za to prosijo. Obračamo se polni zaupanja na Klaverjevo družbo in na priprošnjo pok. grofice Ledóchowske, da bi imele mnogo blagoslova božjega pri izpreobračanju poganških Kafrov. Hvala Bogu: imamo tudi kongregacijo katoliških Kafrov v misijonu. Ob nedeljah je cerkev v Izeli napolnjena s 300 Kafri. Mnogo jih hodi vsak dan k sv. obhajilu. Mali dečki iz okolice stanujejo v zavodu visoko v gorah, kjer jih sestre krščansko vzgojujejo. Razen navadnih predmetov se uče koše plesti, čevlje delati, volno presti in vrvi izdelovati. Popoldne pa delajo na polju.

Kar o Izeli, velja tudi o drugih misijonskih samostanih tukajšnjega kraja. Evo en zgled iz zavoda „Marija pomagaj“. M. Pulherija, prednica zavoda, nam piše: „Včeraj se je opeknel 6 letni pastirček. Dan je bil mrzel, zato so otroci zakurili. Ogenj se mu je prijel srajc in deček se je opeknel tako, da je še tisti večer umrl. Njegov oče je prišel v naš misijon po zdravlila. Dve sestri sta se takoj na konjih podali v gore. S. Colombijera je jokala ob pogledu na opečenega dečka. Deček pa se je le smehljal in je prosil za sv. krst. S. Fabijana ga je krstila. Ves hvaležen

ji je obljubil, da bo v nebesih zanjo Boga prosil. Četudi poganček, je bil vendarle vedno ubogljiv, kakor je pričala njegova mati. Po pogrebu je krstil P. Rakelj 16 letno sestro umrlega, ki boleha za jetiko.

Misijon dobrega Pastirja.

Apostolski vikarijat Bazutolandija.

P. Guilcher, oblat Brezmadežne, pripoveduje v svojem pismu o čudovitem izpreobrnjenju neke izvoljene duše:

„Msg. Cenez, naš apostolski vikar, je izrazil željo, da bi rad imel v področju kralja Mazopha novo cerkev. Prostor za cerkev in šolo smo dobili in imamo tam že tudi šolo za domačine z dvema učiteljema. Misijon bo posvečen Jezusu, Dobremu Pastirju. Ker je prebivalstva tu do 1.200 duš, bo cerkev zelo velika. Toda jaz nimam sredstev, da bi se lotil zidave.

Pred 25 leti ni bilo v tem delu Bazutolandije niti enega katolika. Pa je hotela Previdnost vplivati na te ljudi po eni osebi, ki je pravkar umrla in bila v življenju lep zgled pobožnosti. Njeno pagansko ime je Mamathe; pri sv. krstu pa je dobila ime Alfonza. Že v 32 letu je postala vdova po kralju te dežele. Ker je bil njen sin Mazopha še mladoleten, je bila ona regentinja. Bila je zelo modra in spoštovana žena in so jo pozdravljali z besedami: „Blagor kralju!“ ne pa „Blagor kraljici!“ Hodila je v kalvinske šole in se srednje izobrazila. Njena vas je bila čisto paganska. Pa je prišla tja neka kristjana z imenom Jozefina. Želela se je učiti katekizma in je prosila kraljico, naj ji pomaga. Izprva se je kraljica branila, nazadnje se je dala preprosi. Polagoma se je začela kraljica zanimati za nauk; a z izpreobrnjenjem je šlo počasi, ker je bila vdana strastem in ponosna na stan. Najbolj jo je genila dobrota sv. pokore in odpuščanje grehov.

Nikdar še ni govorila s P. Rollandom, ki je bil misijonar v teh krajih. Ta se je zelo razveselil, ko mu je Jozefina povedala: „Oče, Mamatha moli . . .“ Ko je kraljica nekoč zvedela, da je misijonar v njeni vasi, ga je po selu povabila k sebi. Rekla mu je sestri in je odpravila vse navzoče ven. Potem je padla pred misijonarjem na kolena in solzna zatrdila, da je njena želja, da postane kristjana. Misijonar pa je odgovoril: „To je nemogoče . . . Ti si mlada vdova in kraljica; naša vera pa nalaga ostre

dolžnosti, zato ti je za enkrat še treba vaje. Moli in hodi v misijon k službi božji in popuščaj paganstvo.“ Kraljica je točno ubogala. Naslednjo nedeljo je prišla v cerkev in po maši šla v samostan sester. Prednica jo je prijazno sprejela. Takoj sta se umeli ti dve duši. P. Rolland je privolil, da se pripusti Mamatha k pouku katekizma — toda le za poskušnjo.

Dogodek je zbudil veliko začudenje zlasti med protestanti. Dva ministra (učitelja) sta se temu uprla, toda kraljica je odločno odgovorila: „Vidva sta me vzgojila; jaz sem vama za to hvaležna. Toda, ko prestopam v katoliško cerkev, storim to zato, ker je v njej neka ustanova, ki je zelo potrebna, o kateri mi pa vidva nista nikdar nič povedala: to je spoved in odpuščanje grehov. Jaz sem grešnica in meni je spoved potrebna. V katekizmu sem brala, da je Jezus dal apostolu Petru oblast odpuščati grehe. Le rimska cerkev se ravna po tej zapuščini, vi pa ne, četudi vaše Pismo priznava, da je Jezus to oblast res dal.“ Napram vsem poskusom ministrov je ostala Mamathe trdna; ostala pa je do smrti prijazna do njih.

Ko je bila sprejeta v katehumenat, je kraljica odložila vse lepotiche in se okrasila s križem, svetinjo Matere božje in rožnim vencem. Zнала je združevati dolžnost kraljice in kristjane. P. Rolland je bil zelo strog do nje in ji ni prizanašal ne javno, ne privatno; pa ona je bila v vsem pokorna. Kadar ji je bilo kaj težko, jo je sestra Avgustina vodila in osrčevala. Msg. Cenez jo je 1899. leta krstil na ime Alfonza. Njeno življenje je bilo zelo zgledno. Njena rezidencija je bila daleč od misijona. Vsako soboto zvečer se je pripeljala z volmi tja in večkrat ostala po več dni; zlasti je vsak prvi petek pristopila k sv. obhajilu. Bila je ponižnega obnašanja in je vsepovsod kazala trdno vero. Sezidala si je veliko, lepo hišo, ki je v njo postavila altar in sv. podobne. Tja je hodila molit sama in vsi kristjani iz bližnje okolice. Vsak petek v postu se je javno molil sv. Križevi pot in tudi majnik in praznik Srca Jezusovega sta se slovesno obhajala. Par let pred smrtjo se je ponesrečila na vozu, ki se je prevrnil z njo, da si je izpahnila roko; vendar je kljub temu redno hodila v cerkev. Rekla je: „O, oče, jaz bi ne mogla prestati brez spovedi in sv. obhajila.“

Na tihem je bližnjemu lajšala gorje s tem, da je dajala hrano in stanovanje več revnim in zapuščenim starkam. „To so moje služabnice,“ je rekla nekoč. „Kako to? Saj

so ti bolj v breme nego v pomoč?" sem jo zavrnil. Namahnala se je, češ: „Saj je res tako.“ Trudila se je, da dobro vpliva na svojo okolico in tudi na sina-kralja, ki ga je vzgajala v katoliški veri. Žal, da se sin ni obnašal temu primerno. Vendar je ona vedno zanj molila, se postila, pustila vse svoje otroke krstiti in jih je pošiljala v verske šole.

Po 25 letih krščanskega življenja je umrla in šla k Bogu po plačilo. Ko je prejela zakramente za umirajoče, mi je rekla: „Oče zahvalim se ti, sedaj sem na varnem.“ Potem ni hotela z nikomur več občevati, le sinu je še dajala nauke in nasvete.

Ljudstvo je silno žalovalo za njo. Neštete množice so jo spremile na zadnji poti do pod hriba, kjer so pokopavali člane kraljeve rodbine.

Njen zgled je rodil lepe sadove glede na izpreobrnjenja. In baš v kraju, kjer je živela kraljica Alfonza, mislimo zidati cerkev v čast Dobremu Pastirju. Darovi naših dobrotnikov ne bodo proč vrženi, kajti žetev obeta biti velika.

Dve važni misijonski ustanovi za izpreobrnitev Kongolandije.

Piše P. Kranitz C. S. Sp.

Pomislite, dragi prijatelji, jaz potrebujem štiri dni, da prepotujem moje misijonsko ozemlje po dolgem, dva dni da ga prepotujem v širjavo. V dušno oskrbo imam izročeni 50 tisoč zamorcev iz Konge; od teh je 5 tisoč protestantov, 4.500 pa je otrok naše sv. Cerkve, žal pa, da je poganov še nad 40 tisoč. Za vse te duše v tem prostranem ozemlju sva samo dva duhovnika brez kakega evropskega brata laika, ki bi naju razbremenil glede materialnih del v misijonski postaji, da bi bil obenem zidar, mizar, opekar, vrtnar, perotinar, poljedelec in vse drugo, kar je tudi potrebno pri duhovnem pastirstvu. Hvala Bogu, sedaj se je izuril brat-domačin, da nama pomaga pri teh delih.

Mnogo trdega dela imava v tem misijonu, kjer se bije oster boj med poganstvom ter herezijo na eni strani in med katoliško vero na drugi. Izvzemši malo ozemlja je treba na štiri ure v daljavo vsako posamezno dušo tako-rekoč posebej iztrgati iz krempljev hudobnega duha, ki v Kongolandiji še močno gospodari. Le parkrat v letu in še

to le za malo časa nam je mogoče nam izročene duše poganov in kristjanov obiskati, zlasti otroke naše sv. Cerkve, ki stanujejo sredi med pogani in protestanti. Radi bi čuli nad njihovim obnašanjem, jih svarili pred krivovero in pred odpadom v poganstvo in jim dali možnost, da bi večkrat prejeli sv. zakramente. Pa tudi uboge pogane in krivoverce bi radi pridobili za našo sv. vero. Toda, kako naj si pomagamo v tej tako veliki sili in potrebi? Gotovo s tem, da si zagotovimo mnogo duhovnikov

Katehist Kilian s svojo hčerkico.

domačinov. Že vzgajamo nekaj mladeničev domačinov v duhovskem seminarju v Brazzaville, toda kedaj bomo še doživeli veselje, da jih vidimo prvič pred altarjem Gospodovim darovati brezmadežno daritev za svoje poganske brate? Kedaj šele nam bodo pomagali? Bržkone bo to še dolgo trajalo. Medtem pa moramo sami obdelovati vinograd Gospodov in ga varovati pred sovražnikom, ki poskuša sejati plevel med naše vrste. Poganstvo je še zelo močno, pa tudi krivoverstvo pridobiva mnogo pristašev.

Kako naj si med tem pomagamo? Rešitev je samo ena: Ustanoviti je treba mnogo katehistovskih mest za skupni misijonski revir, ki naj jih vodijo dobri, vneti, izvežbani, za Boga in ljudi vneti veroučitelji. In res: Kakšna pomoč so nam ti dobri sotrudniki! Marsikomu izmed njih smo izročili 3, 5, celo 10 vasi v okolici v duhovno oskrbo. Oni vodijo dečke in deklice v katehistovske šole, jim razlagajo krščanski nauk, uče jih molitvic in svetih pesmic in jih spremljajo skupno s kristjani na velike verske praznike v misijonsko centralo. Pazijo na moralno življenje kristjanov po posameznih vaseh, vnemajo jih, da ne postanejo mlačni v izpolnjevanju verskih dolžnosti in opominjajo posamezne mlačne kristjane, naj se vrnejo k Bogu nazaj. Skušajo pridobiti tudi odrasle pogane ali protestante za našo sveto vero. Marsikak pogan, ki so ga izpreobrnilo na zadnjo uro, se ima njim zahvaliti za svoje izveličanje. Kajne, kako lepo je katehistovsko delo med pagani?!

Prosim Vas podpore, ki nam bo omogočila, da bomo mogli naše veroučitelje dostojno obleči in preživeti. Njih tovariši, črni učitelji na državnih šolah, dobivajo mesečno 70 do 100 frankov medtem, ko morajo oni biti zadovoljni z 10 do 15 franki mesečno; ker uboga misijonska blagajna ima še nešteto drugih izdatkov.

Opomba: Katera družina, katera vas, katero mesto, katera šola, katero katoliško društvo bi moglo adoptirati eno katehistovsko mesto z molitvijo in letno podporo 2.000 Din? Rade volje pripustimo, da dotični določi nebeškega varha za to mesto in tudi vse kristjane, ki se bodo vzgojili v tej ustanovi, bomo krstili na imena, ki jih bo on naprej določil.

Božič slepega Tetrarha.

Pripoveduje P. De Howre, oblat Brezmadežne, misijonar v Transvalu.

Prišel je na svet revn, okvarjen in slep. Življenje mu je bila ena sama velika noč. Vselej, ko sem šel mimo misijona de Wildt, sem ga obiskal. Moj Tetrarh je bil vedno doma in je sedel za hišo pod visokim drevesom.

„No Tetrarh, kako je kaj?“

„Dobro, oče,“ je rekel, zmajal z glavo in se igral s prsti na roki; deček je namreč postal nervozen, kadar je zaslišaj moj glas. Vselej sem ostal nekaj časa pri njem, da sem ga učil katekizma in mu pripovedoval pobožne povesti. Pri tem sem opazoval njegove kretnje in izraz obraza, ne da bi on to zapazil. Premišljeval sem, kakšne

so pač misli te duše, ki je zaprta v temno ječo. Tetrarh še ni nič slišal o brezštevilnih zvezdah na nebesnem svodu; ne pozna lepote gorâ in dolin, ne pisanih ptičev, cvetic, morskih valov in morskih rib. Ali neki ve, kaj mi drugi občutimo ob tem pogledu? Ubogi Tetrarh, ki je izključen od teh lepot. Nekoč sem ga vprašal: „Kaj bi najrajši videl na svetu?“ Neki drugi slepec mi je nekoč na to vprašanje odgovoril: „Najrajši bi videl materin obraz in nevihto.“ Rad bi torej videl ljubezen in moč, kar znači mati in nevihta.

Tetrarh na moje vprašanje ni odgovoril. Bil je molčeče narave. Kako bi tudi govoril o tem, česar ni videl. Malokdaj ga je kdo obiskal, da bi mu kaj povedal. Veliki Bethoven je zapisal v žalosti, da je gluha: „Čim bolj tiho je okrog mene, tem glasnejšo godbo slišim v duši.“ Tetrarh bo bolj lahko rekel: „Čim večja tema je pred mojimi očmi, tem svetlejša mi postaja pred dušo.“ Ostal mi je uganka. Nekoč sem mu pripovedoval o Bogu, ki nas je tako ljubil, da je na križu umrl za nas. To ga je ganilo, da je začel zdihovati in se tresti po vsem životu.

Petnajst let je bil star, a še ni bil pri sv. obhajilu. Učil sem ga vsega potrebnega, a ker sem bil tudi drugje zaposlen, nisem mogel biti pogosto v de Wildtu. Najel sem neko kristjano, da je nesrečneža učila v moji odsotnosti. Pa ni vztrajala dolgo. Rekla je: „Tetrah le molči, kako naj ga učim?“ Nekoč sem se obrnil na poglavarjevega nečaka. Bil je razumen in postrežljiv dečko. Po maši, pri kateri mi je ministriral, sem ga vprašal: „Joahim, ali res želiš postati mašnik?“

„Res, oče.“

„No, ali bi ne bilo dobro, da takoj začneš?“

„Kako, oče?“

„Pomagal mi boš v moji službi v de Wildtu.“

„Rad, oče. Kar bom mogel, bom naredil.“

„Ali poznaš slepega Tetrarha?“

„Poznam.“

„Ali bi mi pomagal, da ga pripraviva na prvo sv. obhajilo?“

„Rad, oče. Ali kako naj začnem?“

„Učil ga boš molitvice in katekizem.“

„Kedaj naj začnem?“

„Jutri. Jaz bom sedaj namreč dva tedna od doma.“

„Dobro, oče. Bom začel.“

Minilo je 14 dni. Ko sem prišel v de Wildt, sem najprej obiskal Tetrarha in ga našel pod drevesom. Ko me je čul, je zmajal z glavo in rekel: „Oče, dobro mi je.“ — „Ali sta se z Joahimom učila katekizem?“ — „Da, oče. Prišel je vsak dan, me učil in me obdaroval s kruhom.“ Nato je zajokal: „Joahim je predober; ves kruh mi dá.“ Tudi mene je ganilo, da so mi prišle solze v oči. Ali je mogoče, da deli Joahim svoj kruh s slepcem?

„Z Bogom, Tetrarh!“ sem rekel in mu stisnil roko. „Jutri zopet pridem.“

Šel sem k Joahimu. Potrkal sem in ženski glas mi je rekel, naj vstopim.

„Dober dan Jerica. Kako je?“

„Dobro, oče. In tebi?“

„Ta presneti Joahim mi dela preglavice.“

„Oče, ne govori tako; saj je Johim dober.“

„Res je. Jaz se le norčujem. Joahim je izmed vseh otrok najboljši.“

„Oče, vem, da ga zelo ljubiš. Čudno je le, da silno veliko sne. Kruha vzame seboj v šolo, pa pride še lačen domov.“

„To je zato, ker hitro raste in mnogo dela, saj meni pomaga pri duhovnih opravilih.“

„Oče, zelo me veseli, da ga ceniš. Ko bi le mogel postati mašnik.“

„Le potrpi in moli. Bog bo pomagal.“

Dobra mati je jokala veselja. In sem ji rekel naposled: „Jerica, povej Joahimu, da sem bil pri vas. Jutri naj pride zgodaj v cerkev.“ — „Mu bom povedala.“

Božič se približuje. Joahim je Tetrarhu mnogo pripovedoval o maši polnočnici. Vse, da bo silno lepo, in da da se pevci že uče novo mašo. Jezus bo ležal v jaslicah, zraven bosta pa Marija in Jožef. In pastircev bo polno. Pisane svetilke bodo svetile itd. Tetrarh poslušal in hudo mu je. Ali bo moral zopet doma ostati kakor vsako leto? Ali ni prišel Jezus na svet za vse ljudi?

Prišel je Sveti večer. Kraljevi sin prihaja iz nebes, zato se veseli vsa dežela. V nebesih pa se vesele angeli.

Prebivalci de Wildta so osnažili pota in stanovanja, napekli kruha in peciva. Napravili so se v cerkev. Začne rositi. Vse hiti proti misijonu. Ubogi Tetrarh je moral ostati doma. Spati ne more in le siloma se premaguje, da ne joka.

Ura v zvoniku bije enajst. Kling-klang kliče glas zvona čez hribe in doline. „Kristus je rojen. Ne spite! Pridite vsi! Ne bojte se!“

Tetrarh vstane in se napoti po vseh štirih proti cerkvi. Zvon ga neprestano kliče; deček pa mora večkrat počivati, da zbere moči in pride do sape. Tla so mrzla in blatna, a Tetrarh ne izgubi poguma. Ves je premočen in roke mu krvave. Naenkrat zapazi, da je zgrešil pravi pot. Samo grmovje je okrog njega, deži pa čezdalje bolj. Naposled utihne tudi zvon. Spodaj šumi potok. Naenkrat mu zmanjka tal, zdrči po bregu nizdol in hladni valovi ga zagrnejo . . .

Maša je minila in ljudje se zadovoljni vračajo domov.

„Joahim, ali si videl božje Dete v jaslicah?“ je praskala mati Jerica. „In ali si razumel pridigo?“

„Da, mati. Vse sem razumel. Mislil sem na Tetrarha, ko je govoril pater, kako greh človeka na duši oslepi.“

Tudi Tetrarhovi stariši so se vrnili domov in legli spat ter niso slutili, kaj se je bilo dogodilo med tem. Šele zjutraj so zapazili, da dečka ni. Kmalu na to so ga ljudje prinesli mrtvega. V rokah je držal rožni venec, ki sem mu ga bil nekoč podaril; usta pa so mu bila ubrana na smeh. —

Pri pogrebu sem izpregovoril nekaj besed navzočim, rekoč: „Ginjeni ste vsled smrti Tetrarhove. Čeprav slep, je hotel k Jezusu. Kakšen nauk za mnoge, ki so zdravi, a vendar nočejo v cerkev. Pogumni Tetrarh je zgrešil pot v cerkev, a je našel pot v nebesa. Jezus ni pozabil svojega prijatelja. Kot božično darilo mu je naklonil nebesa in ga je sprejel v bivališče svojega Očeta in angelov.

Uslišane molitve

na priprošnje pok. grofice M. T. Ledóhowske.

Nešteto zahval dobivamo iz Evrope v raznih jezikih od vsepovsod. Evo eno mesto tisočih! Čitatelj še pomni, da smo lani 6. julija priobčili pismo duhovnika, ki je pripisoval nad 100 uslišanj priprošnji naše pokojne ustanoviteljice. Ponovno nam piše 19. aprila 1928: „Tudi preteklo leto sem ostal zvest svoji mogočni priprošnji in sem se ji priporočal v vseh zadevah in ni bilo zastonj. Moj seznam* šteje že 211 števil. 200 jih je bilo popolnoma uslišanih. Zato Vam zopet pi-

* Za nove bralce „Odmeva“ navajamo pismo od lani, da vidijo, kako ta župnik svoje priprošnje predlaga: „Da bi imel stalen pregled o svojih uslišanjih, sem jih začel vestno zapisovati s številko in datumom. Kadarkoli naletim na kako težavo, oviro, kamen spoditike, takoj jo zabeležim v seznam in jo priporočim priprošnji pokojnice, vselej z obljubo, da jo objavim in darujem nekaj za misijone . . .“

Sem in Vas prosim, da obvestite bralce „Odmeva“ o tem. Med mojimi zadevami so tudi zelo težke, ki bi se brez pomoči od zgoraj ne bile iztekle tako gladko.

Vse svoje težave sem vselej zaupljivo razložil veliki priprošnjici in vselej obljubil dar za afriške misijone, ki sem ga tudi postal. Danes bi se na splošno rad še enkrat javno zahvalil mogočni priprošnjici.

Že delj časa ji priporočam neke posebne razmere. Prepustčam božji Previdnosti, kedaj naj bom uslišan, zato da se izkaže božja volja.

Zelo bi bil hvaležen bralcem „Odmeva“, ako bi me z molitvijo podpirali v tej zadevi, in bom tudi v „Odmevu“ poročal o izidu ter obenem poslal dar Klaverjevi družbi.

Današnje poročilo sklepam z istimi besedami, kakor lansko julija meseca: Zelo bi me veselilo, ako bi mogel nagniti mnogo bralcev „Odmeva“, da bi se v podobnih potrebah obračali za pomoč na pokojno ustanoviteljico. Kakor jaz, bodo tudi oni dosegli čudovita uslišanja.

N. N. pošilja 15 L v čast grof. M. Ter. Ledóchowski kot zahvalo za več uslišanih prošelj. — Gr. Em. pošilja 30 Din v zahvalo za uslišano prošnjo.

„Zahvaljujem se Mariji Ter. Ledóchowski za uslišano prošnjo in darujem njej v čast 100 Din in za odkup zamorčkov 100 Din. — M. Sterle, Podlož.“

„Bila sem 7 tednov bolna. Zatekla sem se k pokojni grofici Ledóchowski in bila sem uslišana. Pred 2 mesecema mi zbolijo mama zelo nevarno, in zopet sem se zatekla k Mariji Tereziji. Pomagalo je, kako se ji iskreno zahvaljujem. M. G. Celje.“

„Zahvaljujem se za uslišano prošnjo na priprošnjo Mar. Ter. Ledóchowske. E. P.“

P. Artur Nebel, od Sinov presv. Srea, piše iz Kajok-a v Sudanu: „Prejšnji teden je napadla eno naših sester črna mrzlica tako hudo, da je morala biti previdena za smrt. Priporočil sem jo pokojni ustanoviteljici in ji vzbujal zaupanje do matere afriških misijonov in obljubil, da objavim uslišanje. Napad je ponehal in sestra je sedaj izven nevarnosti.“

Opomba uredništva: V polnem soglasju z odloki Urbana VIII. izjavlamo, da vsako posamezno in vse skupaj, kar je zgoraj rečeno o „čudežnem“ in podobnem podvržemo brez pridržka razsodbi svete Cerkve. Oznake kakor „b ažen“ in „svet“, v kolikor se nanašajo na umrle, o katerih čednostnem življenju sv. Cerkev še ni razsodila, nimajo namena, da bi na kak način prehitvale razsodbo apostolske stolice.

Uslišana molitev iz Afrike.

Sestra J. v L. piše: „Naj Vam naznanim dvoje velikih uslišanj, ki sem jih bila deležna na priprošnje ustanoviteljice Klaverjeve družbe M. Terezije Ledóchowske. — Dve deklici, 15 letna Viktorija in 10 letna Magdalena niste hoteli na noben način več ostati v misijonu potem, ko sta bili prejeli prvo sv. obhajilo. Kaj mi je bilo storiti? Ker sem imela v svoji sobici malo podobo pokojne grofice, sem vsak večer molila pred njo rekoč: „Preblaga pokojnica, jaz Vam izročim Viktorijo in Magdaleno v vsako roko eno. Vaši sta in storite ž njima, kar Vam bo ljubi Bog ukazal.“ In res: deklici sta se vrnila. Zato upam, da ju bo mati zamorcev tudi še naprej varovala, da bosta kdaj postali dobri materi.“

DUŠNA PREMIJA.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš,

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja:

2. februarja, praznik Ošičevanja Marijinega.

24. februarja, praznik sv. apostola Matija.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presvetega Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.
Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

Poklic „Pomožne misijonarke za Afriko“

morejo izbrati priprosta in izobražena dekleta, ki čutijo v sebi zvanje za molitev in apostolsko delo. Verska ustanova pomožnih misijonark je delo grofice Marije Terezije Ledóchowske. Po svojem delu podpirajo vse misijone v Afriki. So v vedni pismeni zvezi z misijonskimi družbami v Afriki in jim pomagajo tudi z molitvijo, zbiranjem poklicev in darov, bodisi v denarju ali predmetih. V ta namen priobčujejo poročila misijonarjev v mesečnikih „Odmev“ in „Zamorček“, ki izhajajo v 9 evropskih jezikih. Razpošiljajo poslana darove, preskrbujejo potrebna mašna oblačila, prevajajo in tiskajo misijonsko literaturo, prirejajo misijonske praznike itd. Posebna vrsta njih dela je tudi to, da izdajajo rokopise misijonarjev v afriških narečjih, kakor besednjake, katekizme, evangelije itd. — Preberi knjižico „Pomožna misijonarka za Afriko“, da se o vsem tem podučiš. Naslov naročbe glej na II. strani ovitka.

Verska igra v treh dejanjih:

„Klic božji.“

Spisal misijonar-lazarist, o. Jože Baeteman. Cena 3 Din.
Naroča se pri Klaverjevi družbi.

„ZAMORČEK“

ilustriran mesečnik za mladino v pospeševanje ljubezni do naših najubožnejših črnih bratov.
Stane na leto Din 5.—, L 3.—, Š 1.—, 20 am. cts.

Vse cenjene naročnike,

kateri naročnine za „Odmev“ in „Zamorčka“ za preteklo leto še niso poravnali, nujno prosimo, da to čimprej store in obenem pošljejo tudi naročnino za prihodnje leto. Prosimo, plačujte naročnino vedno naprej!

Našim ljubim dobrotnikom in podpornicam bo gotovo ljubo, če jih na tem mestu opomnimo, da so deležni mnogih popolnih in nepopolnih odpustkov le toliko časa, dokler redno odštevajo svoj letni podporniški prispevek (letno 5 Din, za duhovnike 10 Din).

Blagovolite upoštevati našo prošnjo!

Družba sv. Petra Klaverja
za afriške misijone.

Nekaj opomb o Družbi sv. Petra Klaverja.

Družbo sv. Petra Klaverja je z izrecnim dovoljenjem tedaj vladajočega sv. očeta Leona XIII. leta 1894. ustanovila grofica Marija Terezija Ledóchowska. Leta 1910. jo je sv. stolica končno veljavno potrdila.

1. Namen družbe. Pomagati hoče pri spreobrnjenju zamorcev s tem, da podpira vse afriške misijone.

2. Ustroj družbe. Obsega: versko družbo pomožnih misijonark za Afriko, na katero se priklopijo vnanji udje, podporniki in podpornice.

3. Sredstva. Z besedo in tiskom skuša družba buditi v vernikih zanimanje in navdušenje za misijone. Verniki naj bi pomagali misijonom z molitvijo in z darovi v denarju ali drugih v misijonih potrebnih rečeh (z obleko, svetinjami, rožnimi vencji, mašno obleko, kelhi, monštrancami itd.). Tudi skuša družba potom svojih listov vzbujati misijonske poklice.

4. Posamezni oddelki. 1. Mašna zveza (enkratni prispevek 5 Din). — 2. Udeležniki (letno 2 Din). — 3. Otroška zveza za Afriko (letni prispevek 1 Din). — 4. Kruh sv. Antona. — 5. Botrinski dar za poganskega otroka (najmanj 60 Din). — 6. Darilo za odkup sužnjev (za enega najmanj 150 Din). — 7. Darilo za posinovljenje zamorskih katehistov (letno 800 Din). — 8. Darilo za posinovljenje zamorskih semeniščnikov (letno 800 Din). — 9. Ustanove za zamorske semeniščnike (glavnica 30.000 Din). — 10. Zveza afriškega tiska (letni milodar 20 Din). In še nekatere druge slične ustanove.

5. Obseg. Naselbine, podružnice in oddajališča v Jugoslaviji, Italiji, na Češkoslovaškem, Poljskem, Ogrskem, v Avstriji, Svici, Nemčiji, na Francoskem, v Belgiji, Španiji, na Nizozemskem, Angleškem, Irskem, v Združenih državah v Ameriki in v Avstraliji.

7. Osojbe. Koncem 1927: 142 pomožnih misijonark, 185 zunanjih udov in 21.405 podpornikov.

8. Vrhovna hiša. Rim (23), via dell' Olmata 16, kjer je tudi mednarodni novicijat.

Katekizem za zamorčke.

Kdo izmed blagih čitateljev, velkodušnih čitateljic, bi hotel kateremu ukaželjnemu zamorčku pomagati do toli zaželjenega Katekizma ali Zgodb sv. pisma? — „Hm, da,“ boste dejali, „bi že, toda kako?“ — No, da, prav lahko, ako pristopiš k „Zvezi afriškega tiska“ ali pa pomagaš z milodari v ta namen.

Redni udje prispevajo letno 5 Din; podporni udje letno 20 Din; dosmrtni udje enkratni prispevek 500 Din; ustanovniki enkratni prispevek 5000 Din. Pristop je naznaniti Klaverjevi družbi v Ljubljani, Miklošičeva cesta 3.

Spomin za umrle.

Preč. o. Weilhofer, O. M. I. umrl 8. julija 1928 v Andare. Brat Rau, O. M. I., umrl 18. aprila 1928, oba iz misijona Okowango, na novo ustanovljeni postaji Sv. Lavrencija pri Kuring-Kuru.